

Első fejezet

Kísértet az úton

Az árnyékából ítélve Clay Cooper nagyobb darabnak látszott, mint amilyen valójában volt. Annyi bizonyos, hogy sok más embernél nagyobbra nőtt, széles válla volt, és olyan mellkasa, mint egy vasabroncsos hordó. Jókora kezében a csuprok teáscsészének tűntek, és bozontos, barna szakálla alatt húzódó, széles vonalú álla lapátéltre emlékeztetett. De elnyújtott árnyéka levakarhatatlanul ott ólálkodott mögötte a lenyugvó napban, makacsul visszaidézve azt, aki egykor volt: a tagbaszakadt, fenyegető és nem is kicsit szörnyetegszerű alakot.

Most, hogy letette az aznapi munkát, Clay a Zugvölgyében jobb híján főútvonalnak számító gyalogösvényen caplatott, és odamosolygott meg odabiccentett a sötétedés előtt hazafelé igyekvőknek. Az örök zöld színű köpenyét viselte kopott bőrzekéje fölött, és egy viharvert kardot hordott a csípőjén egy koszlott, öreg hüvelyben. A pajzsát – amelyet az évek hosszú sora alatt megannyi balta, nyíl és karom csorbított, rovátkált és karcolt össze – a hátára vetve vitte, na és a sisakját... Nos, Clay már elveszítette a sisakot, amelyet egy hete az őrmestertől kapott, hasonlóképpen ahhoz, amelyet egy hónappal azelőtt adtak neki, ugyanúgy, mint azt a sok sisakot, amelyeket két-három havonta kiutaltak neki azóta, hogy beállt a városi őrsgébe. Annak meg már csaknem tíz esztendeje.

A sisak korlátozta az ember látását, csaknem teljesen megsüketítette, és a legtöbb esetben pokoli hülyén állt. Clay Cooper nem hordott sisakot, és kész.

– Clay! Hé, Clay! – ügetett oda Pepin. A legény szintúgy a városi őrség zöld egyenruháját viselte, és saját nevetséges tökfedő fazekát az egyik karja alatt tartotta. – Épp most szabadultam a szolgálatból a déli kapunál! – újságolta vidáman. – Te?

– Az északinál.

– Nem semmi! – A fiú úgy vigyorgott és bólogatott, mintha Clay valami különlegesen érdekeset mondott volna, pedig csak azt dörmögte, hogy *északinál*. – Valami izgi arrafelé?

Clay vállat vont.

– Hegyek.

– Haha! Aszongya, „hegyek”. Hát ez haláli! Hé, hallottad, hogy Ryk Yarsson kentaurt látott a Tassel-tanyánál?

– Valószínűleg csak jávorszarvas volt.

A fiú hitetlenkedő képet vágott, mintha igen valószínűtlen lenne, hogy Ryk kentaurnak nézett egy jávorszarvast. – Na mindegy. Beugrasz a Királyi Főbe egy korsóra?

– Nem tehetem. Ginny hazavár, és... – Elhallgatott, mert momentán nem maradt több kifogása.

– Na, gyere má! – nógatta Pepin. – Csak egyetlen italra, egyre!

Clay felmordult, belehunyorított a napba, és megpróbálta összemérni Ginny előre látható haragját a torkán leguruló keserű sörrel.

– Jó – engedett. – Csak egyre.

Végül is kemény munka volt egész nap észak felé bámulni.

A Királyi Fő már zsúfolásig telt: a hosszú asztalok körül összepréselődött vendégsereget ugyanannyira idevonzotta a дума és a pletyka, mint az ital. Pepin a pult felé vette az irányt, Clay pedig keresett magának egy helyet olyan messze a színpadtól, amennyire lehetséges.

A szokványos társalgásba csöppent bele időjárásról és háborúról, és egyik sem tűnt túl biztatónak. Valami nagy csatáról beszéltek messze nyugaton, a Végföldön, és a susmorgások szerint nem végződött jól a dolog. Egy belwadoni horda lemészárolt egy húszezer fős köztársasági sereget, amelyet több száz zsoldos banda egészített ki. A kevés túlélő viszályozódott Kasztia városába, és most ostrom alatt álltak, betegségek

és éhezéstől senyvedtek, míg az ellenség a halottaik húsából lakmározott a falakon kívül. Ráadásul reggel deres volt a talaj, ami így kora ősszel egyenesen igazságtalanságnak tűnt.

Pepin visszatért két korsóval és két cimborájával, akiket Clay nem ismert, és még a nevüket is azon nyomban elfelejtette, amint bemutatkoztak neki. Nem mintha nem lettek volna kedves fickók. Csak hát Clay sosem bírta megjegyezni a neveket.

– Hallom, benne volt egy bandában – kezdte az egyik. Zsíros, vörös haja alatt rejtőző arcán a serdülőkorból megmaradt szeplők és feldagadt pörsenések éktelenkedtek.

Clay nagyot húzott a krigliből, aztán letette, és Pepinre pillantott, akiben legalább maradt annyi jóérzés, hogy szégyenkező arcot vágjon. Végül bólintott.

A két fiatal lopva összenézett, aztán Szeplős áthajolt az asztalon.

– Pepin aszongya, három napig védtek a Hidegtűz-hágót ezernyi élőhalottal szemben.

– Én csak kilencszázkilencvenkilencet számoltam – helyesbített Clay –, de végeredményben igaz a történet.

– Azt is mesélte, hogy levágták a Rettentő Akatungot – szólt a másik, akinek szakállnövesztési próbálkozásai olyasféle pamacsot eredményeztek, amelyet a legtöbb nagymama kikacagna.

Clay meghúzta az italát, és megcsóválta a fejét.

– Csak megsebesítettük. Bár úgy hallottam, végül elpusztult a barlangjában. Békésen, álmában szenderült jobblétre.

A fiúk csalódottnak tündek, de aztán Pepin a könyökével megbökte az egyiket.

– Kérdezd az Üreges-hegy ostromáról!

– Üreges-hegy? – dűnnyögte az orra alatt Pamacs, aztán a szeme akkorára kerekedett, mint két egymárkás érme. – Várjunk csak! Üreges-hegy ostroma? Tehát a banda, amelyiknek a tagja volt...

– A *Saga!* – fejezte be helyette Szeplős, lenyűgözött ábrázattal. – A *Sagában* volt!

– Jó ideje lehetett az már – felelte Clay, és egy bütyköt piszkált az asztal göcsörtös fájában. – Mondjuk a név ismerős.

– Hűha! – sóhajtott nagyot Szeplős.

– Beszarok! – nyögte Pamacs.

– Azta... húha! – ismételte Szeplős.

– Egyszerűen *beszarok!* – erősítette meg Pamacs is, nehogy a társa fölébe kerekedjen az álmélkodásban.

Clay semmit sem szólt, csak a sörét szopogatta, és megvonta a vállát.

– Tehát te ismered Arany Gabót? – tudakolta Szeplős.

Újabb vállrándítás.

– Ja, ismerem Gábrielt.

– Gábrielt! – trillázta Pepin, és csaknem kilöttyintette az italát, amikor csodálatában felemelte a kezét. – Aszongya, *Gábrielt!* Haláli!

– És Ganelont? – sorjázta Pamacs. – Meg Arcandius Moogot? Meg Koponyapüfölő Matricket?

– Ja, meg... – Szeplős fintorogva törte a fejét, ami Clay véleménye szerint egyáltalán nem kedvezett a szerencsétlen nyomorultnak. Olyan ronda volt, mint egy esőfelhő a menyegző napján. – Ki is volt még?

– Clay Cooper.

Pamacs elgondolkodott, és megsimogatta az állán sarjadzó gyér szőröket.

– Clay Cooper... vagy úgy – mondta, és zavarba jött. – Tényleg!

Szeplősnek beletelt néhány másodpercbe, mire összerakta a dolgot, de aztán a homlokára csapott, és felnevetett:

– Az istenekre, de ostoba vagyok!

Az istenek már bizonyára tudják – gondolta magában Clay.

Hallva a beálló kínos csendet, Pepin közbecsicsergett:

– Lécci, mesélj valamit, Clay! Mondjuk azt, amikor kicsináltatok azt a halottidézőt Csudfordban! Vagy amikor megmentettétek azt a hercegnőt abból a... arról a helyről... emlékszel?

Vajon melyik hercegnőt? – tűnődött magában Clay. Valójában számos hercegnőt megmentett, és ha nem végzett tucatnyi halottidézővel, akkor eggyel sem. De nem számított, hiszen nem volt mesélős kedvében, és még annál is kevésbé akaródzott neki előbányászni, amit olyan kemény munkával eltetett, majd még keményebb munkával elfelejtette, hová is temette az egészet.

– Bocs, kölyök – felelte Pepinnek, miközben felhörpintette a sör maradékát. – Csak egy itala ugrottam be.

Mentegetőzve átadott a fiúnak néhány rézgarast az italért cserébe, aztán elbúcsúzott Szeplöstől és Pamactól, akiket reményei szerint utoljára látott. Vállával utat vágott magának a tömegben az ajtóig, aztán nagyot sóhajtott, amikor végre kijutott a hűvösbe és a csendbe. Fájt a háta az asztalnál görnyedéstől, úgyhogy kinyújtózta, és a nyakát hátrahajtvá felnézett az esti égbolt első csillagaira.

Eszébe jutott, milyen kicsinek érezte magát annak idején az éjszakai ég alatt. Milyen *jelentéktelennek*. Ezért világgá ment, és nevet szerzett magának, mert úgy okoskodott, hogy akkor majd, ha egy napon felnéz a csillagok széles mezejére, ragyogásuk többé nem fogja beléállítani a frászt. Hát nem működött. Csakhamar elszakította a tekintetét a sötétedő mennybolttól, és elindult az úton hazafelé.

Kedélyesen szóba elegyedett a nyugati kapu őreivel. Megkérdezték, hallott-e a kentaurészlelésről a Tassel-tanyánál. Na és a nyugati végi csatáról, meg azokról a szegény ördögökről, akik ott ragadtak Kasztiában? Rohadt egy ügy!

Clay követte az ösvényt, gondosan vigyázva, nehogy kimenjen a bokája egy kátyúban. Két oldalon tücskök ciripeltek a magas fűben, és a szél úgy zúgott a lombokban a feje fölött, mintha a tengerpart hullámain hallaná. Megállt a Nyárkirály útszéli oltáránál, és tompa fényű rézgarast lökött a szobor lábához. Néhány lépést követően megtorpant, majd némi tévovázás után visszafordult, és odalökött még egyet az első mellé. A várostól messzebb egyre sötétebb lett, és Clay ellenállt a készletésnek, hogy újra az égre pillantson.

A legjobb, ha a földön tartod a szemedet – mondta magának –, *és hagyd a múltat ott, ahová való. Mindened megvan, Clay Cooper, minden, amire vágtyál, nem igaz? Gyerek, feleség, egyszerű élet.* Őszinte élet volt. És kényelmes.

Szinte hallotta, ahogyan Gábiel kineveti: *Őszinte? Az őszinte unalmas* – mondta volna öreg barátja. – *A kényelmes egyhangú.* Persze Gábiel maga is megházasodott már, ráadásul sokkal korábban, mint Clay. Neki is született egy kislánya, aki mostanra érett nővé cseperedett.

Ennek ellenére Gabó fiatal, vad és dicső árnya tovább incselkedett vele az elméje távoli, homályos sarkából:

– Egykor *óriások* voltunk – vigyorgott gúnyosan. – Mindennél nagyobbak. Most pedig...

– Most fáradt öregeberek vagyunk – motyogta Clay, mintegy az éjszakának. Mi abban olyan rossz? Annak idején találkozott néhány valódi óriással, és a legtöbbjük elég nagy seggfejnek bizonyult.

Okoskodása ellenére Gábriel szelleme hazáig kísértette. Elillant mellette az úton, közben ravaszul rákacsintott, a szomszéd kerítésén üldögélve intett neki, koldusként gubbasztott Clay tornácán. Csakhogy ez az utolsó Gábriel egyáltalán nem nézett ki fiatalnak. Vagy vadnak. És nem látszott sokkal dicsőségesebbnek, mint egy rozsdás szeggel átvert, régi deszka. Igazából kimondottan szarul festett. Amikor észrevette a közeledő Clay-t, felállt, és elmosolyodott. Clay életében még soha senkit sem látott ilyen szomorúnak.

A jelenés a nevéen szólította, ami olyan valóságosnak tűnt Clay-nek, mint a tücskök ciripelése, a szél nyögése az útszéli fák között. Aztán a törekeny mosoly lehervadt, és Gábriel – mert tényleg Gábriel volt az, nem holmi kísértet – csak csüngött ernyedten Clay karjában, a vállába zokogott, és két karjával úgy szorította a hátát, mint egy gyermek, aki fél a sötétől.

– Clay, kérlek! Segítened kell!

Második fejezet

Rose

Amikor Gábiel összeszedte magát, bementek. A tűzhelynél álló Ginny megfordult, és szorosan összeszorította az állkapcsát. Griff tömzsi farkát csóválva ugrabugrált oda. Futólag megszimatolta Clay-t, aztán nekilátott Gabó lábát szaglászni, mintha vizeletbe áztatott fatörzs lenne, ami nem is állt olyan messze az igazságtól.

Öreg barátja tényleg elég rossz bőrben volt. A haja és szakála kusza szénaboglyának tetszett, a ruhadarabjai pedig mocskos rongyoknak is beillettek volna. Lyukak éktelenkedtek a csizmáján, és a lábujjai szurtos utcagyerekek módjára kukucskáltak kifelé a szakadt bőrből. A keze egyfolytában járt, ujjai egymást tekergették, vagy a tunikája szegélyét rángatták szórakozottan. A férfi szemét azonban semmi sem múlhatta alul: mélyen ült nyúzott arcában, és kemény, űzött tekintete bármerre is vetült, mintha mindenütt olyasmit észlelt volna, amit legszívesebben nem is látott volna.

– Griff, hagyd már! – utasította az ebet Clay. A nedvedző szempár és fekete szőrből kilógó rózsaszín nyelv felélenkült nevének említésére. Griffet nem lehetett a legnemesebb teremtménynek nevezni, és nem is volt túl sok haszna azon túl, hogy lenyalta a tányérokat. Nem tudott juhokat terelni vagy fácánokat a rejtekhelyükről felhajtani, és ha valaha is betörték volna a házba, nagyobb eséllyel visz papucsot a behatolóknak, mint hogy elkergeti. De amikor Clay a kutyára tekintett, elmosolyodott (ennyire átkozottul imádni való volt), és ez máris többet ért a semminél.

– Gábiel – ocsúdott fel végre Ginny a meglepetéséből, de továbbra sem mozdult egy tapodtat sem. Nem húzta mosolyra a száját. Sohasem bírta igazán Gábielt. Clay úgy vélte, a nő a régi bandatársát okolja férje minden rossz szokásáért (szerencsejáték, verekedés, túlzott italozás), amelyektől az elmúlt tíz évben segített neki megszabadulni, továbbá minden egyéb rossz szokásáért is (nyitott szájjal csámcsogás, a kézmosás mellőzése, adott esetben emberek megfojtása), amelyekről még mindig szerette volna leszoktatni urát.

Ezenfelül ott volt még az a maroknyi alkalom, amikor Gabó beugrott hozzá, amióta a saját asszonya elhagyta. Akárhányszor felbukkant, mindig előadott valami nagyszabású tervet arra vonatkozóan, miként kovácsolják újra össze a régi bandát és vágjanak neki az országútnak, hírnevet, vagyont és több mint vakmerő kalandokat keresve. Valami délvidéki várost kellett felszabadítani egy portyázó sárkány rémuralma alól, két lábón járó farkasok barlangját kellett kitakarítani a Sirámerdőből, vagy a birodalom távoli sarkában egy öregasszony be akarta szedni a kiterített ruhát a szárítókötélről, és csak a Saga segíthetett!

Nem mintha Clay-nek a nyomában lihegő Ginnyre lett volna szüksége ahhoz, hogy visszautasítsa. Láta ő, hogy Gábiel valami lehetetlenre vágyik, mint az öregemberek, akik körmük szakadtáig ragaszkodnak ifjúságuk legszebb emlékeihez. Igazából *pontosan* erről volt szó. De Clay Cooper tudta, hogy az élet nem így működik. Nem ért körbe, nem lehetett mindig újrakezdeni. Ívet írt le, olyan elkerülhetetlen pályát, akár a nap útja az égbolton, amely éppen a legmagasabb, legfényesebb ponton kényszerül arra, hogy megkezdje bukását.

Clay pislantott, mert kissé elveszett a saját fejében. Jellemző volt rá, és azt kívánta, bárcsak jobban meg tudná fogalmazni a gondolatait. Milyen bölcs fickónak látszana!

Ehelyett csak állt ott ostobán, miközben Ginny és Gábiel hallgatása egyre kényelmetlenebb mértéket öltött.

– Éhesnek látszol – nyögte ki végül a nő.

Gábiel bólintott, és az ujjai idegesen megrebbentek.

Ginny felsóhajtott, és akkor az arája – kedves, szerető, csodálatos arája – szűk mosolyt erőltetett az ajkára, s újra kézbe vette a kanalat, amellyel korábban az üstben kavargatott.

– Akkor ülj le! – szólt hátra a válla fölött. – Majd én adok enni. Clay kedvencét csináltam: gombás nyúlragut.

Gábrriel értetlenül pislogott.

– Clay utálja a gombát.

Ginny hátában egyszeriben megfeszültek az izmok, és a férje gyorsan közbevágot:

– Utáltam – szólalt meg élénk hangon, mielőtt az arája, az ő hirtelen haragú, csípős nyelvű, szörnyen rémisztő arája megfordulhatna, és beverhetné a fejét a fakanállal. – De Ginny valami elképesztőt művel a gombával. Így már... – ...*nem is olyan rohadt undorító*, akarta hirtelen mondani – ...tényleg egész jó – fejezte be sután. – Mit is csinálsz a gombával, édes?

– Megpárolom – felelte az asszony a lehető legfenyegetőbb módon, ahogyan egy nő csak kiejthette a száján ezt a szót.

Valami mosolyféle játszadozott Gabó szája sarkában.

Mindig is szerette látni, amikor szorongatott helyzetben vagyok – jutott Clay eszébe. Fogott egy széket, és Gábrriel követte a példáját. Griff végighengeredett a saját szőnyegén, jó alaposan megnyaldosta a golyóit, aztán nyomban elaludt. Clay visszafojtotta az irigység hirtelen feltörő hullámát.

– Tally itthon van? – kérdezte a feleségét.

– Odakint. Valahol.

Remélte, hogy valahol a közelben. A közeli erdőben kojotok ólálkodtak. A hegyekben farkasok. A fenébe is, Ryk Yarsson kentaurt látott kinn a Tassel-tanya mellett. Vagy jávorszarvast. Mindkettő könnyen végezhetett egy kislánnyal, ha meglepték.

– Sötétedés előtt haza kellett volna jönnie.

A felesége gúnyosan felhorkant.

– Neked is haza kellett volna jönnöd, Clay Cooper. Túlóráztál a falon, vagy a királyhúgy szagát érzem rajtad? – *Királyhúgnak* nevezte az ivóban felszolgált sört. Elég találó név volt, és Clay kacagott is rajta, amikor először mondta. Ebben a pillanatban azonban nem tűnt annyira viccesnek.

Clay-nek legalábbis nem, bár Gabó kedve mintha csöppet felderült volna. Öreg barátja úgy somolygott, mint egy iskolásfiú, akinek a bátyját éppen olyasvalamiért büntetik, amit el sem követett.

– A lápnál van – szólta Ginny, és kihalászott a szekrényből két kerámiaátalat. – Örülhetünk, hogy csak békákat hozt haza. Hamarosan fiúkat fog, és akkor már lesz min aggódni.

– Nekem biztos nem – dünnyögte Clay.

Ginny erre ismét felhorkant, és Clay már csaknem megkérdezte, miért nem tesz végre elébe egy tál gőzölgő ragut. A levegőben szálldosó illattól a gyomra farkaséhesen kordult egyet, még akkor is, ha gombával főzte az asszony.

A felesége levette a köpönyegét az ajtó melletti akasztóról.

– Megyek, és megnézem, hogy Tally jól van-e. Talán segítségre van szüksége, hogy hazahozza azt a sok békát. – Odajött, és megcsókolta Clay-t a feje búbján, majd lesimította a haját. – Ti, fiúk, csak beszélgetsetek!

Addig jutott, hogy kinyitotta az ajtót, mert aztán tétovázva hátrapillantott. Először Gábielre, aki úgy kanalazta az ételét, mintha már jó ideje nem evett volna, aztán Clay-re, és a férje csak néhány nappal később (egy nehéz döntéssel és túlon túl sok kilométerrel odébb) értette meg, mit is látott a nő szemében. Egyfajta higgadt és lemondó bánatot, mintha arája, az ő szerető, gyönyörű, kivételesen *agyafűrt* arája már tudta volna, mi következik, hiszen éppolyan egyértelműen lehetett tudni, mint azt, hogy lassan beáll a tél, vagy hogy egy folyó kanyargó útja a tengerhez vezet.

Hűvös szél fűjt be odakintről. Ginny a köpönyeg ellenére megbor-zongott, aztán kilépett a házból.

– Rose-ról van szó.

Már befejezték a vacsorát, és félretették a tálakat. Clay tudta, hogy a teknőbe kellett volna dobnia őket, beáztatni, hogy később ne legyen olyan kínszenvedés elmosni, de hirtelen olyan érzése támadt, hogy most nem állhat fel az asztaltól. Gábiel éjszaka érkezett, igen messziről, hogy mondjon neki valamit. A legjobb, ha hagyja, hogy elmondja, és túl lesznek rajta.

– A lányodról? – kérdezett vissza Clay.

Gabó lassan bólintott. Mindkét tenyerét az asztalra fektetve tartotta. A szeme a kettő közé nézett mereven, de mintha nem is látta volna őket.

– Olyan... *akaratos* – bökte ki végül. – Indulatos. Bárcsak azt mondhatnám, az anyjától örökölte, de... – Ismét elmosolyodott, de csak halványan. – Emlékszel, hogy megtanítottam a karddal báni?

– Emlékszem, hogy rossz ötletnek tartottam – felelte Clay.

Gábrriel vállat vont.

– Csak azt akartam, hogy képes legyen megvédeni magát. Tudod, hogy bökdösse meg őket a hegyesebbik végével, meg ilyesmi. De Rose többet akart. Ő is... – elhallgatott, a megfelelő szót keresve – ...naggyá akart válni.

– Mint az apja?

Gábrriel arckifejezésébe keserűség keveredett.

– Éppen úgy. Asszem, túl sok mesét hallott. A feje megtelt ezzel a sok ostobasággal arról, hogy milyenek a hősök, meg milyen bandában harcolni.

És vajon kitől hallhatta mindezt? – tűnődött némán Clay.

– Tudom – ismerte be Gabó, olvasva a gondolataiban. – Részben az én hibám, nem is tagadom. De nem csak én tehetek róla. A mai gyerekek... odáig vannak a zsoldosokért, Clay. Istenítik őket. Szinte egészségtelen, ami megy. És a legtöbb ilyen zsoldos nem is valódi csapatban harcol. Csak felbérelnek egy csomó névtelen vagányt, hogy festett arccal, fényes kardokkal és menő páncélban parádézzanak. Még egy olyan fickóról is tudok, és ez nem vicc, aki mantikóron lovagol a csatába!

– Mantikóron? – kérdezte hitetlenkedve Clay.

Gabó keserűen felkacagott.

– Durva, mi? Ki a *pöcsöm* ül mantikórhátra? Az egy veszedelmes bestia! Nos, neked nem kell bemutatnom.

Tényleg nem kellett. Clay csúnya, lyukasztott sebhelyet őrzött a jobb combján, amely ékesen tanúskodott arról, milyen veszélyekkel néz szembe az, aki összegabalyodik egy ilyen szörnyeteggel. A mantikór nem volt alkalmas házi kedvencnek, hátszlónak pedig még kevésbé. Mintha az oroszlánhátra nőtt szárnyakat és a mérgezett skorpiótüskét látva valaki is azt gondolta volna, *remek* ötlet lenne felmászni a hátára!

– Minket is istenítettek – mutatott rá Clay. – *Téged* legalábbis. Meg Ganelont. Még mindig mesélik a történeteket. Éneklük a dalokat.

Persze a történeteket eltúlozták. A dalok meg többnyire ordító pontatlanságokkal megtűzdelve hengegtek. Ennek ellenére tartották

magukat. Még jóval azután is, hogy az emberek, akikről szóltak, túlléptek azon, akik (vagy amik) egykor voltak.

Egykor óriások voltunk.

– Ez nem ugyanaz – erősködött Gábriel. – Látnod kéne, Clay, milyen tömegek gyűlnek össze, amikor ezek a bandák a városba érkeznek! Az emberek fejvesztve ordítanak, az asszonyok zokognak az utcán.

– Ez szörnyen hangzik – mondta Clay, és komolyan is gondolta.

Gábriel rá sem hederített, hanem folytatta:

– Akárhogy is, Rose meg akart tanulni a karddal bánni, és én engedtem neki. Gondoltam, előbb-utóbb úgyis megunja, és ha már úgyis megtanulja, jobb, ha én tanítom. Persze ezzel az anyját is iszonyúan feldühítettem.

Persze hogy fel – gondolta Clay. Az anyja, Valery gyűlölte az erőszak és a fegyverforgatás minden nemét és válfaját, azokkal együtt, akik valaha bármilyen célból fegyvert fogtak. Mellesleg a Saga is részben Valery miatt oszlott fel oly sok évvel ezelőtt.

– Csak annyi volt a bökkenő – folytatta Gabó –, hogy Rose jól csinálta. Tényleg jól, és nem csak az apai kérdés beszél belőlem. Saját korabeli gyerekekkel vívott, de amikor elégük lett abból, hogy mindig elverik őket, Rose utcai balhékat keresett magának, vagy valahogyan befurakodott a támogatott mérközésekre.

– Arany Gabó lánya személyesen – mélázott Clay. – Nem semmi látványosság lehetett!

– Gondolom – értett egyet a barátja. – De aztán egy nap Val észrevette a kék foltokat. Iszonyúan bepípult. Persze engem hibáztatott mindenért. A sarkára állt, tudod, milyen, és egy időre Rose abbahagyta a vívást, csakhogy... – Elakadt a szava. Valami keserű emlék hatására összeszorította a fogát. – Miután az anyja elment, én se jöttem ki Rosie-val. Megint eljárogatott. Alkalomadtán napokig nem jött haza. Egyre több kék folt volt rajta, és néhány ocsmány horzsolás. Levágta a haját... Hála a Szent Tetreának, hogy az anyja ezt már nem láthatta, máskülönben az enyém következett volna! Aztán ott volt az a dolog a küklopsszal.

– Küklopsszal?

Gábriel sandán nézett rá.

– Nagydarab barom, egy szemmel a homlokán?

Clay viszonzta a tekintetét.

– Tudom, mi az a küklpsz, te seggfej.

– Akkor meg minek kérdezted?

– Nem kér... – Clay hangja elcsuklott. – Hagyjuk! Mi volt a küklpszal?

Gábriel felsóhajtott.

– Nos, egy küklpsz bevette magát abba az öreg erődbe Vidrapataktól északra. Elrabolt néhány marhát, kecskét, egy kutyát, aztán megölte a népeket, akik a keresésükre indultak. Az udvarőröknek kisebb dolguk is nagyobb volt ennél, úgyhogy kellett nekik valaki, aki eltakarítja onnan a bestiát. Csak hát akkor éppen egy zsoldost se találtak a környéken, vagy legalábbis egy olyat sem, aki birokra tudna kelni egy küklpszal. Valahogy a nevem is előkerült. Még ki is küldtek valakit, hogy kérdezzen meg, de nemmel feleltem. A francba, hiszen már kardom sincsen!

Clay szájátva ismét közbevágot:

– Micsoda? Mi lett *Vellichorral*?

Gábriel lesütötte a szemét.

– Hát... ööö... eladtam.

– Hogy micsoda? – Mielőtt azonban a barátja válaszolhatott volna, Clay az asztal lapjára szorította a tenyerét, mert attól félt, hogy ökölbe szorítja, vagy felkapja az egyik közeli tálat, és összetöri Gábriel fején. Olyan nyugodtan, amennyire csak sikerült, azt mondta: – Egy pillanatra mintha úgy hallottam volna, hogy *eladtad Vellichort*. Már mint azt a kardot, amelyet maga az archón bízott rád a halála pillanatában. A kardot, amellyel egy kicseszett átjárót vágott a saját világából a miénkbe. *Azt* a kardot? Eladtad *azt a kardot*?

Gábriel, aki Clay minden egyes szavával egyre mélyebbre süppedt a székébe, bólintott.

– Tartozásaim voltak, és Valery látni sem akarta a házban, miután rájött, hogy verekedni tanítom Rose-t – felelte jámboran. – Azt mondta, veszélyes.

– Azt mondta... – Clay megálljt parancsolt a szavainak. Hátradőlt a székén, és a tenyerével a szemét dörzsölte. Felnyögött, és Griff, aki érezte tehetetlen dühét, vele együtt morgott a sarokban fekvő takarójáról. – Fejezd be a történetet! – bökte ki végül.

Gábrriel folytatta:

– Nos, mondanom sem kell, nem voltam hajlandó levadászni a küklópsztot, és az elkövetkező néhány héten elég nagy kalamajkákat okozott. Majd egyszer csak elterjedt a híre, hogy valaki odament, és megölte. – Szomorkásan elmosolyodott. – Egyes-egyedül.

– Rose – szögezte le Clay. Nem kérdezte. Nem kellett.

Gábrriel biccentése igazolta a sejtését.

– Egy csapásra híresség lett. Elnevezték Véres Rózsának. Igazából egész jó név.

Az – hagyta rá Clay, de nem mondta ki. Még mindig füstölgött a kard miatt. Minél hamarabb kinyögi Gabó, hogy minek jött ide, annál hamarabb megmondhatja legöregebb, legkedvesebb barátjának, hogy takarodjon a házából, és soha többé ne jöjjön vissza.

– Még saját bandát is szerzett magának – folytatta Gabó. – Sikerült kitakarítaniuk néhány gócot a város körül: óriáspókokat, meg valami ősi dögevő férget a csatornában, amelyről mindenki megfélekedett. De végig azt reméltem – beharapta az ajkát –, még akkor is reméltem, hogy más utat választ. Egy jobb utat. Ahelyett, hogy az enyémet követi. – Felemelte a fejét. – Míg végül hívás érkezett a Kasztiai Köztársaságból, felszólítva minden kardforgatót, hogy csatlakozzon a Belwadoni Horda elleni küzdelemhez.

Egy szívdobbanásnyi időre Clay eltűnődött, hogy mit jelenthet mindez. Egyszer csak eszébe jutott, amit korábban hallott. A húszezres seregről, amelyet megfutamított egy sokkal nagyobb haderejű csapat; a Kasztia falai közé visszaszorult túlélőkről, akik kétségkívül azt kívánták, bárcsak meghaltak volna a csatamezőn, mintsem hogy el kelljen viselniük az ostromlott városban elszenvedett kínzatást.

Ami azt jelentette, hogy Gábrriel lánya halott. Vagy meghal, amint a város elesik.

Clay kinyitotta a száját, hogy szóljon, és nagyon erőlködött, hogy ne hallatsszon a hangján, majd megszakad a szíve.

– Gabó, én...

– Utánaeredek, Clay. És szeretném, ha velem jönnél. – Gábrriel előre-dőlt a székében, és az atyai féltés és harag lángja gyúlt a szemében. – Ideje újra összeszedni a bandát.

Harmadik fejezet

Egy jó ember

– Szó sem lehet róla.

Úgy látszott, a barátja nem ezt a választ várta. Vagy legalábbis nem abban a szenvedélyes formában, amelyben azt Clay előadta. Gábriel értetlenül pislogott, és a tűz olyan hirtelen aludt ki benne, amilyen hamar kigyúlt. Leginkább zavarodottnak tűnt. Mintha nem hitt volna a fülének.

– De Clay...

– Azt mondtam, nem. Nem hagyom itt a várost, hogy hanyatt-homlok nyugatnak szaladjak veled. Nem hagyom itt Ginnyt, sem Tallyt. Nem fogom felkutatni Moogot vagy Matricket vagy Ganelont, aki mellesleg minden bizonnyal még mindig gyűlöl bennünket, és nem indulok neki a Belwadonban kóvályogni! Glif csöcsére, Gabó! Innen Kasztiáig több mint másfél ezer kilométer az út, és nem kővel van kirakva, mint azt te is tudod!

– Tudom én – felelte Gábriel, de Clay túlkiabálta.

– Tényleg? *Tényleg* tudod, Gabó? Emlékszel a hegyekre? Emlékszel a hegyekben az óriásokra? Emlékszel a madarakra, a kicseszett *madarakra*, Gábriel, amelyek úgy kapták fel azokat az óriásokat, mintha gyerekek lennének?

A barátja arca összerándult az eget betakaró szárnyak emlékére.

– A rukmadarak már kihaltak – mondta Gábriel meggyőződés nélkül.

– Persze, talán így van – engedett Clay. – De vajon a raszkok is kihaltak? A jethikek? Az ogre klánok? És mi van a másfél ezer kilométer

széles erdővel? Emlékszel a Wadonra, Gabó? A sétáló fákra, a beszélő farkasokra? És a kentaur törzsek vajon vadásznak még emberekre, hogy fel-falják őket? Mert én emlékszem, és igen, vadásznak! És akkor még nem is említettük a rohadék rohadást! Te meg arra kérsz, hogy odamenjek? Hogy *átkeljek* rajta?

– Korábban is megcsináltuk már – emlékeztette Gábiel. – A Wadon Királyainak neveztek minket, emlékszel?

– Igen. Amikor húsz évvel fiatalabbak voltunk. Amikor a hátunk még nem fájt minden reggel, és éjszakánként nem kellett ötször felkelni huyozni. De az idő azt tette, amihez a legjobban ért, nem igaz? Összevert minket. Szétmorzsolta minket. Megöregedtünk, Gábiel. Túlzottan megöregedtünk ahhoz, hogy ugyanazt csináljuk, amit régen, akármilyen jól is csináltuk annak idején. Túlzottan megöregedtünk ahhoz, hogy átkeljünk a Wadonon, és túlzottan megöregedtünk ahhoz, hogy legyen értelme, ha esetleg mégis sikerülne.

A többit kimondatlanul hagyta: hogy még ha sikerülne is elérni Kasztiát, valahogy kicselezni a falakat körülvevő Hordát és bejutni a városba, minden esély megvolt rá, hogy Rose már halott.

Gábiel közelebb hajolt.

– Életben van, Clay. – Az acélos pillantás ismét visszatért a szemébe, de a bizonyosságot meghazudtolták a készülődő könnyek. – Tudom, hogy életben van. Ne feledd, hogy én tanítottam harcolni! Olyan jól csinálja, ahogyan én fénykoromban is csináltam. Talán még nálam is jobban. Egyes-egyedül megölt egy küklopszt! – Úgy hangzott, mintha önmagát éppen ugyanannyira gyözködné, mint Clay-t. – Állítólag négyezren maradtak életben a csata után és jutottak vissza Kasztiába. Négyezren! Rosie-nak sikerült. Persze hogy sikerült.

– Igen, lehetséges – hagyta rá Clay, leginkább azért, mert mást nemigen mondhatott.

– Oda kell mennem – folytatta Gábiel. – Meg kell próbálnom megmenteni a lányomat, ha egy mód van rá. Tudom, hogy öreg vagyok. Tudom, hogy közöm sincs ahhoz, aki egykor voltam. Már az árnyéka se vagyok önmagamnak – ismerte be szomorúan. – Gondolom, ez mindnyájunkra igaz. De az apja vagyok. Mondjuk elég szar apa, hogy egyáltalán engedtem elmenni, de annyira nem szar, hogy itt üljek és panaszkodjak

a fájós hátam miatt, miközben ő fogságba esett, és minden bizonnyal éheznek egy városban, félvilágnyira innen. Csakhogy egyedül nem vagyok rá képes. – Keserűen felnevetett. – És még ha meg is engedhetném magamnak, hogy felbéreljek zsoldosokat, kétlem, hogy találnék bárkit, aki hajlandó volna útra kelni oda.

Ezt jól látja – vélte Clay.

– Te vagy az egyetlen reményem – vallotta meg Gábrriel. – Nélküled, a banda nélkül nekem annyi. És Rose-nak is. – Csend következett, amely megtelt a várakozás súlyával. Végül hozzátette, kissé tisztességtelenül: – Mi lenne, ha Tally volna az?

Clay jó darabig semmit sem szólt. A háza nyikorgó deszkáit hallgatta. Az üres edényekre meredt, az edények peremén nyugvó fakanalakra. Az asztal lapját bámulta. Gábrrielre pillantott, és Gábrriel viszonzta a pillantást. Láta, ahogy a másik mellkasa zihál, szíve kemény ritmust kalapál, miközben a sajátja csendesesen dohogott tovább, és eltűnődött, vajon ez az egyszerű szerv (ez az öklömnyi nagyságú, véres izom) nem sejt-e már valamit, amiről az elmének esetleg még nincsen tudomása.

– Sajnálom, Gabó.

A barátja csak ült tovább. Először a homlokát ráncolta, aztán megmutatta fura, fonnyadt mosolyát.

– *Tényleg* sajnálom – ismételte Clay.

Újabb pillanatok teltek el, és Gábrriel... Gábrriel csak nézett rá enyhén félrebillentett fejjel, majd szinte egy örökkévalóság után azt felelte:

– Tudom.

Felállt. A szék csikordulása a padlón úgy hasított bele a kettőjük közti hosszú csendbe, mint egy sólyom rikoltása.

– Maradhatsz – ajánlotta Clay, de Gábrriel a fejét csóválta.

– Megyek. A lépcsőn hagytam a cókómómat. Van fogadó a városban? A ház ura bölintott.

– Gábrriel – kezdte, mert meg akarta magyarázni... de nem is tudta, mit akar megmagyarázni pontosan. Hogy – megint csak – sajnálja. Hogy nem kockáztathatta, hogy elveszíti Ginnyt, vagy hogy Tally apa nélkül nőjön fel, ha ő elindul nyugatnak, és bekövetkezik a legrosszabb (ami *úgyis* bekövetkezne, erre mérget mert volna venni). Hogy *elkényelmesedett* itt Zugvölgyében. Hogy annyi év után végre elégedett. És hogy valójában

a gondolattól, hogy át kellene kelnie a Belwadonon, hogy Kasztia és az azt körülvevő Horda közelébe kellene mennie, majd összeszarja magát.

Félek – akarta mondani, de nem tudta rávenni magát.

Gábrriel megkönyörült rajta, és közbevágott.

– Üzenem Ginnynek, hogy finom volt a ragu. És mondd meg a lányodnak, hogy Gabó bácsi üdvözlí! Vagy búcsúzik. Ahogy tetszik.

Kínáld meg egy csizmával – erősködött egy hang Clay fejében. – *Vagy legalább egy köpennyel. Hozz neki vizet vagy bort az útra.* De semmit sem szólt, csak ült ott, miközben Gábrriel kinyitotta az ajtót. Hűvös levegő. A szél zörgette a fákat odakint. Százezer tücsök kórusa zengett a magas fűben.

Griff felpillantott a szőnyegéről, látta, hogy Gabó indulni készül, és azon nyomban visszaaludt.

Gábrriel a küszöbön állva visszatekintett.

Mindjárt belekezd – gondolta Clay. – *Az utolsó könyörgésbe. Megereszt egy bántó megjegyzést, hogy ő egészen másként döntene, ha fordítva állnának a dolgok.* A *Vellichor* mellett Gabó mindig is a szavaival harcolt a legeredményesebben. Akkor régen ő volt a vezetőjük. A banda hangja. Ennek ellenére mindössze annyit mondott, mielőtt kilépett, majd behúzta volna maga mögött az ajtót:

– Jó ember vagy, Clay Cooper.

Egyszerű szavak. Kedves szavak. Nem a késpenge, amire számított. Nem a bőrt átlyukasztó kard.

Azért így is fájtak.

Amint a lánya belépett az ajtón, ragaszkodott hozzá, hogy megmutassa az apjának a békákat. Mielőtt az anyja megakadályozhatta volna, kiborította őket az asztalra. Az egyik állat, egy nagy sárga csirkefogó, a hátán egyelőre fejletlen szárnyacsonkokkal, szabadulni próbált. Leugrott a padlóra, de azonnal mozdulatlaná merevedett, mert Griff ugatva rontott neki. Tally felszedte, intőn a fejére koppintott, majd visszaültette a többiek közé. Ezúttal az állatka egy helyben maradt, mert túlzottan elkábult vagy megijedt ahhoz, hogy megmoccanjon.

– Lefekvés előtt lesikálad az asztalt – figyelmeztette a kislányt Ginny.

Tally megrántotta a vállát.

– Jó. Apu, találd ki, hány békát fogtam!

– Hányat?

– Nem, találd ki!

Clay az asztalon ülő állatokra pillantott.

– Ööö... egyet?

– Nem! Többet!

– Hmm... ötvenet?

Tally kuncogott, és egyik kezével elálta az egyik jószág útját, amelyik az asztal pereméhez közeledett.

– Nem ötvenet! Négyet, te butus! Számolni se tudsz?

Egy értékes paripáit kínálgató lókupec büszkeségével nekilátott egyenként bemutatni kételtű foglyait, felhívta a figyelmet a különleges tulajdonságaikra, és név szerint említette őket. A nagy sárgát két kezébe vette, és közelebb tolta Clay-hez.

– Ez itt Bert. Sárga, és Anyu szerint szárnyai lesznek, amikor felnő. Gábrriel bácsikámnak hoztam. – Tally körülnézett, mintha csak most döbönt volna rá, hogy Gábrriel bácsi sehol sincs. – Hol van, alszik?

Clay röpkén a feleségére sandított.

– Elment. Azt üzeni, hogy üdvözl.

A lánya összeráncolta a homlokát.

– Visszajön?

Valószínűleg soha többé – gondolta Clay.

– Reméljük – mondta hangosan.

Tally egy pillanatig eltöprengett ezen, a kezében tartott békát bámulva, aztán szája széles vigyorra nyílt.

– Bertnek akkorra már szárnya nő! – jelentette be, és Bert hátán megrándultak a csontok, mintha bemutatót tartana.

Ginny odajött, és ugyanúgy lesimította a kislány haját, ahogy korábban Clay-ét.

– Na jól van, te kis kópé! Irány az ágy! A barátaid megvárnak odakint, míg alszol.

– De Anyu, akkor *eltűnnek* – tiltakozott Tally.

– És holnap minden bizonnyal megtalálod őket. Biztosan nagyon fognak örülni neked.

Clay felnevetett, és Ginny elmosolyodott.

– Így is lesz – biztosította őket a lányuk. Egyenként felvette a békákat, és kivitte őket, elbúcsúzott tőlük, mindegyiket homlokon csókolva, mielőtt szabadon eresztette volna őket. Ginny minden csókra összeresztette, de Clay csak annak örült, hogy nem változtak herceggé. Ma estére már elég volt a társasági életből, és egyébként sem maradt több ragu.

Miután Tally tisztára suvickolta az asztalt, elment mosakodni. Griff egy szökelléssel utánaeredt. Ginny leült az asztalhoz, a tenyerébe zárta Clay egyik nagy kezét, és megszorította.

– Na, mondd! – kérte.

Úgyhogy elmondta.

Tally az igazak álmát aludta. Az ágya melletti lámpás, amelyet egy csillagformákkal lyuggatott fémlemezzel redőnyöztek el, pislákoló csillagképeket vetített a falra. A kislány haja ragyogott a lágy fényben, az édesanyja aranytincsei kitűntek az apjától örökölt barna hajtömegből. Lefekvés előtt ragaszkodott hozzá, hogy mondjanak neki egy mesét. Sárkányos mesét, de olyat nem lehetett, mert azoktól mindig rémálmokat látott. Tally persze annak ellenére sárkányosat kért. Bátor kislány volt. Clay ehelyett mondott neki egy habléányost, hidrával, de a közepénél rájött, hogy a hidra olyan, mint hét sárkány egybegyúrva, úgyhogy csak remélni tudta, hogy a kislány nem sikoltva fog felébredni.

Többnyire igaz történetet mesélt, bár némileg kiszínezte (azt állította, saját kezűleg ejtett halálos sebet a hidrán, pedig igazából Ganelon tette), és kihagyott néhány részletet, amelyeket a kilencéves lányának – vagy ha már itt tartunk, az anyjának – nem feltétlenül kellett tudnia. Elég az hozzá, hogy a habléányok végül rendkívül hálásnak mutatkoztak, ami azt is megmagyarázta, honnan ismerte olyan behatóan Clay a habléányok híresen titokzatos testfelépítését. Bár az igazat megvallva, továbbra sem értette tökéletesen.

Abbahagyta a történetet, amikor Tally légzése lelassult, jelezve, hogy a férfi már csak önmagának beszél. Ült, és a gyermek arcát nézte, apró száját, rózsás orcáját, kicsiny és tökéletes alakú, porcelánhoz hasonlatos orrát, és azon álmélkodott, miként tudott Clay Cooper létrehozni valami ilyen különlegesen gyönyörűségeset, még ha Ginny nyilvánvaló közreműködésével is.

Nem tudta türtöztetni magát, és kinyújtott kezébe vette a leány kis kezét. Tally ujjai ösztönösen megszorították az övéit, és Clay elmosolyodott.

Tally szeme röppenve felnyílt.

– Apu?

– Igen, angyalom?

– Ugye Rosie-nak nem esik bántódása?

Clay szíve megdermedt. Kinyitotta a száját, majd becsukta, miközben az agya valami megfelelő válasz után kutatott.

– Hallgatóztál? – Persze hogy hallgatózott. A kedvenc szokásává vált, amióta egyik éjszaka véletlenül meghallotta, hogy Ginnyvel a születésnapjára szánt pónilóról suttognak.

A lánya álmosan bólintott.

– Bajban van, igaz? Ugye nem lesz bántódása?

– Nem tudom – felelte Clay. *Nemmel* kellett volna válaszolnia.

Persze hogy nem – mondhatta volna. Hisz a gyerekeknek lehet hazudni olyankor, amikor a javukat akarjuk.

– De Gabó bácsi majd megmenti – motyogta a kislány. A szeme lassan lecsukódott, és Clay egy pillanatig tétovázott, azt remélve, hogy visszaaludt. – Igaz? – erősködött Tally, újra kinyitva a szemét.

Ezúttal az apja már készen volt a hazugsággal.

– Hogyne, kedvesem.

– Jó – nyugtázta a kislány. – De te nem mész vele?

– Nem – felelte halkán Clay. – Én nem.

– De ugye mennél, ha rólam lenne szó, apu? Ha a rossz emberek fogságba ejtettek volna valahol messze? Eljönneél és megmentenél?

Sajgás állt Clay mellkasába, amolyan forrongó mételey, mint a szegény vagy a bánat, vagy a gyomorforgató lelkifurdalás, de leginkább mindhárom keveréke. Eszébe jutott Gábrriel lekonyuló mosolya és a szavak, amelyek a legrégebbi barátja mondott neki, mielőtt távozott.

Jó ember vagy, Clay Cooper.

– Ha rólad lenne szó – szólalt meg olyan hangon, amelyből a csendessége ellenére is vad tűz áradt –, akkor a világon semmi sem állíthatna meg.

Tally elmosolyodott, és erősebben összezárta kis ujjait.

– Akkor Rosie-t is meg kéne mentened.

Hirtelen, csak úgy egyszerűen Clay-ben elpattant valami. Összeszorította a fogait, hogy odabenn tartsa a zokogást, amely azzal fenyegetett, hogy megfojtja. Lehunyta a szemét, mielőtt a könnyek feltörhetnének belőle, de már túl késő volt.

Clay nem számított mindig jó embernek, de azt nem lehetett mondani, hogy nem próbálkozott. Erőszakos hajlamainak véget vetett azzal, hogy jelentkezett a városi őrségbe, és különösen korlátozott képességeit a közjó szolgálatába állította. Mindent megtett, hogy érdemes legyen Ginny kegyeire, és a lányukéra, édes kislányukéra, aki legdrágább kincse volt, a lelke homályos mélyéből kiszúrt aranyszemcse.

De úgy vélte, a jóságot különböző mércékkel lehetett mérni. Egyik dolgot a másikkal szembeállítva lehetett csak megmondani, hogy melyik bizonyul nehezebbnek, ha csak egy pillényivel is. Ennyin múlt az egész. Választani két dolog közül, meghozni a helyes döntést – ezt a terhet kevesen viselték el.

Egy jó ember – akármilyen okból is – nem ülhetett tétlenül, miközben a legrégebbi, legkedvesebb barátja elveszíti az egyetlen kincset, amelyet valaha szeretett. Minden dolgok közül ezt biztosan tudta.

És a lánya is tudta.

– Apu – kérdezte a szemöldökét ráncolva –, miért sírsz?

Úgy képzelte, hogy a mosoly, amelyet az arcára varázsolt, az este az ajtaja előtt várakozó Gabóéra hasonlít: törékeny és szomorú.

– Azért – felelte –, mert nagyon fogsz hiányozni.